

Entrevista a Xavier Torres

"Les barreres més difícils de superar per nosaltres són les arquitectòniques"

Xavier Torres Ramis, 18 anys, nascut a Palma. Estudiant de 3r. de BUP. Esportista (cinc medalles en les proves de natació dels passats Jocs Para-límpics). Tetramputat.

En Xavi Torres és un personatge prou conegut especialment després que li ha estat atorgat el Premi Nacional "Olímpia" de l'esport, i dels seus recents èxits als Jocs Paralímpics de Barcelona 92.

A més de personatge popular, en Xavi és un jove molt apreciat entre els seus companys d'estudis a l'IB. Guillem Sagrera i entre la gent del barri on viu per les seves grans qualitats humanes: simpatia, optimisme i coratge per afrontar les dificultats.

- **Xavi, creus que com a esportista has arribat ja al màxim del teu rendiment o, pel contrari,**

penses que pots seguir competint al mateix nivell demostrat en els passats Jocs Paralímpics de Barcelona?

- Als meus 18 anys encara som molt jove i no puc pensar que ja he arribat al màxim de les meves possibilitats. És per això que continuu entrenant, sobretot de cara a Atlanta. Crec que encara em queda molt per arribar al màxim.

- **Quin pla de preparació segueixes?**

- Un equip de tècnics ens prepara primordialment en visites als Jocs d'Atlanta. Treballam diàriament a la piscina de

Son Gotleu, entrenat dues hores diàries durant la temporada normal. Quan s'acosten les competicions importants entrenam en dobles sessions. L'equip tècnic el formen: un psicòleg, dos metges de medicina esportiva, un biomecànic i varis tècnics entrenadors.

- **Consideres que els mitjans humans i tècnics de què disposeu són suficients per la vostra preparació?**

- Jo aquest any estic molt content perquè hem aconseguit poder fer unes proves físiques i mèdiques que normalment no les fan ni els esportistes d'èlite.

En aquest aspecte ens podem considerar privilegiats i esper que tant els meus companys d'equip com jo en podrem treure els màxims resultats.

- És difícil compaginar els estudis amb el ritme d'entrenament que exigeix la teva preparació?

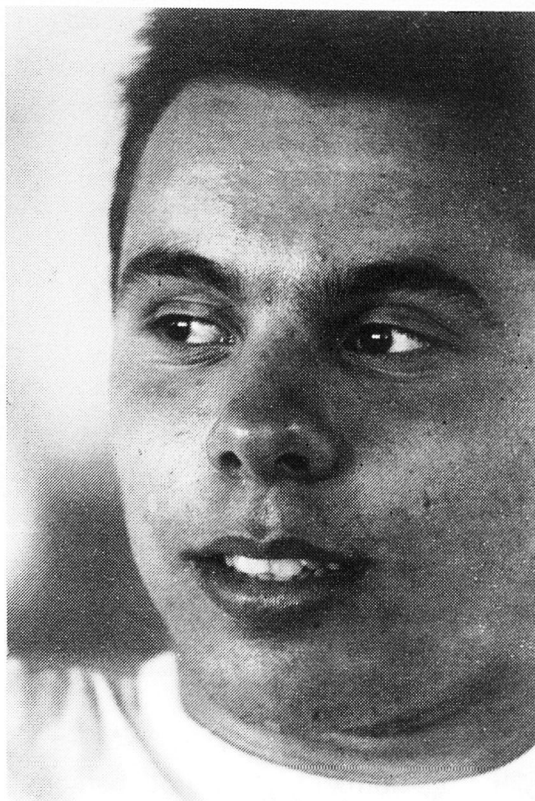
- Si et prepares molt fort per una competició és molt difícil. Jo l'any passat pràcticament vaig haver d'abandonar els estudis. Si vols fer una cosa bé, n'has de deixar d'altres i jo vaig preparar intensament els Jocs de Barcelona i, per tant, els estudis quedaren un poc de costat. Aquest any he tornat seriosament a estudiar. Els estudis es poden compaginar perfectament amb l'esport, a no ser en circumstàncies excepcionals.

- Quin paper ocupa l'esport en la teva vida?

- Molt important. Gràcies a l'esport he pogut conèixer molta gent, molt de llocs i altres cultures; això no ho hagués aconseguit d'una altra manera. A més, sempre m'ha agradat i em trobo molt bé practicant l'esport. També és important que la gent vegi que els minusvàlids no som tan diferents, que també podem fer esport i fer les mateixes coses que tots.

- Aconseguir el que tu has aconseguit com a esportista i com a persona suposa, sens dubte, un gran esforç personal. Segur també que hi ha persones que t'han ajudat a aconseguir-ho. Quines persones o institucions destacaries entre les que més t'han ajudat?

És clar que els que més m'han

ajudat han estat els meus pares i germans. Els meus pares des d'un principi en varen matricular a un centre escolar normal i això me va ajudar molt com a persona. Me vaig acostumar a viure rodejat de persones normals i els nins es varen acostumar a viure amb jo. Sense dubte, si no hagués estat per l'ajut de la família jo no seria així com som.

Aquest número de PISSARRA està dedicat a la integració escolar de nins/es amb dificultats educatives especials (NEE) Ens interessa especialment la teva opinió i la teva experiència.

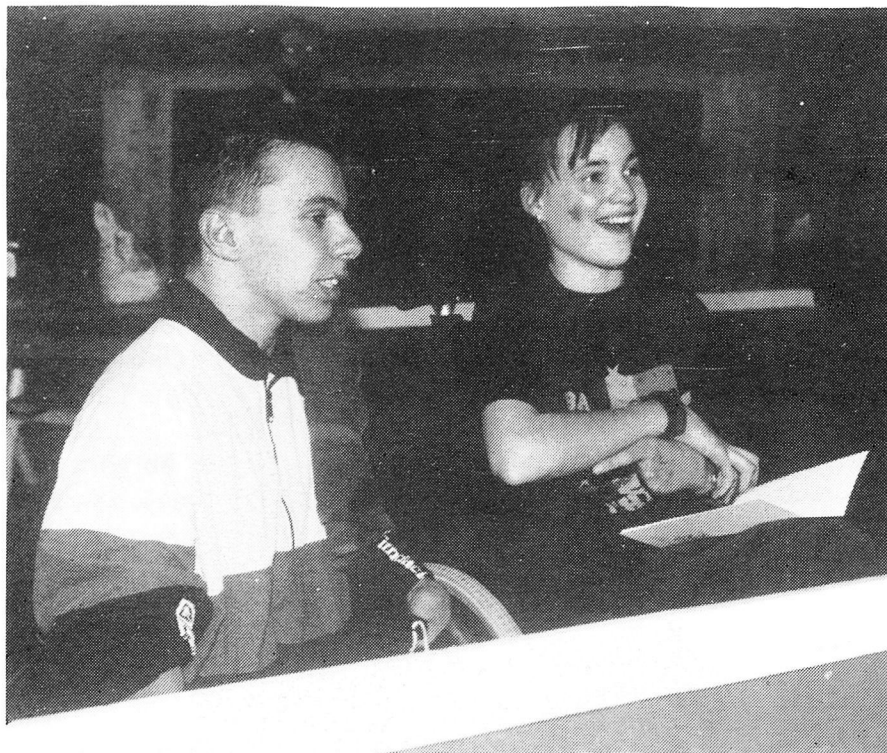
- A quins centres has cursat els teus estudis fins ara?

- Primer a San Cayetano, un

centre privat. Després, durant tres anys al CP. Son Serra de La Vileta, i ara estic fent 3r. de BUP a l'IB. Guillem Sagrera.

- Entre les dificultats que has anat trobant donada la teva condició de tetraplutat, quines han estat les més difícils de superar?

- Crec que les barreres més difícils de superar per nosaltres són les barreres arquitectòniques; està clar que si trobes una escala no la pots llevar així com així. En canvi, problemes amb els companys no n'hi sol haver. Els allots s'acostumen molt aviat; només els pica la curiositat durant els primers dies: et demanen coses sobre la teva condició,

sense tallar-se gens. És normal, però aviat et veuen com un més i això no suposa cap barrera. En definitiva, les barreres més importants són les físiques, aquelles que t'impossibiliten d'anar a un lloc a l'altre dins la mateixa escola.

- **Des de la teva experiència, creus que els actuals programes del MEC possibiliten una bona integració dels escolars amb NEE?**

- Sé que ja hi ha moltes escoles que fan integració i que per això compten amb professors especialitzats. Em sembla molt bé, perquè és una millora i una ajuda a les famílies per tenir els nins a escoles normals. Crec que sempre s'ha d'intentar la integració de tots, a no ser en casos molt excepcionals. Els minusvàlids físics han d'estu-

diar amb persones normals; el nostre capet és perfectament normal. També els que tenen disminucions psíquiques, encara que el seu rendiment escolar estigui per sota del normal. El millor per la persona és la integració en escoles normals.

No hi ha dubte que en Xavi Torres s'ha convertit en exemple, en punt de referència per a la gent jove.

- **Què els pots aconsellar a aquells nins i nines en edat escolar que presenten algun problema físic per tal que superin les dificultats que això els suposa i s'integrin millor en el seu grup de classe?**

- La recomanació va dirigida especialment a les famílies: que no s'assustin en els moments difícils, que segueixin endavant.

Ben aviat veuran uns canvis i uns progressos que abans no sospitaven. Que els tinguin a escoles normals; és molt important per la persona. Els nins amb deficiències, quan més petits són, més aviat s'acostumen a con- viure amb els altres. Avui en dia la gent jove de la nostra societat no té cap tipus de refús cap a les persones amb disminucions.

- **Per acabar, què els demanaries als responsables del Ministeri d'Educació i Ciència, en nom de tots els nins i joves estudiants amb NEE?**

- Sobretot que tinguessin molt en compte l'eliminació de bar- reres físiques. Per molta d'inte- gració que es vulgui fer, si un nin amb cadira de rodes topa amb una escala sense rampa al costat difícilment podrà passar; aquests són els nostres grans proble- mes.

•••••

Breu historial esportiu.

- **Temporada 88-89:** començà a competir en proves de natació a nivell nacional. Campió d'Es- panya en quatre modalitats als Campionats d'Albacete.

- **Temporada 89-90:** primera competició internacional a Argentina. Campionat Mundial Juvenil, a França. Guanya tres proves.

- **Temporada 90-91:** guanya una prova en el Campionat d'Eu- ropa.

- **Temporada 91-92:** cinc medalles (una d'or, dues de plata i dues de bronze) als Jocs Par- alímpics de Barcelona.

Joan M. Mas